

Ксантипа.—Ахъ Богыне!

Злоба.—[разярена, съ надигнаты рѣцѣ къ тѣхъ] Говорете проклѣты вѣщици, или съ собственны-тѣ си рѣцѣ щѣ извадж скверны-тѣ ви сърдца изъ проклѣты-тѣ ви тѣла.

Аспида.—Ахъ Богыне, недѣй ся сърди!—Ный ся чюдимъ какъ да ти обадимъ жялостны-тѣ приключенія.

Злоба.—Каквы приключенія?

Аспида.—Недѣй ся сърди.—Нъ.—

Злоба.—Нъ?

Аспида.—[плашяво] Нъ азъ мысляхъ че наше-то царство по свѣта ся свърши.—

Злоба.—Азъ знаяхъ че отъ кога-то е слѣзла добродѣтель-та на свѣта, азъ немогахъ вече да припечеляхъ нови привърженници, нъ мысляхъ че мои-тѣ хора сѣ ми останали вѣрни.

Ксантипа.—Ахъ Богыне!

Злоба [сърдито] Пакъ ли захванахте съ туй проклѣто «Ахъ Богыне»

Ксантипа.—Богыне; знай че и наши-тѣ привърженници тѣ изневѣрвать!

Злоба.—[уплашено] Какво говоришь ты?

Аспида.—Да, Богыне!—Единъ по единъ, мъжюе и жены отивать на оиѣзи странахъ.

Ксантипа.—Ный ходихме отъ челѣкъ до челѣкъ, общавахме имъ богатства, съ кои-то да изпълнявать каприциѣ-тѣ си и ценіята си, нъ една по една хвърлять хубавы-тѣ моды, обличать ся съ българскы шаяци и предпочитать да бждятъ добры майкы и добры гражданкы, а не слѣдвать по твои-тѣ кола, кои-то,—както казвать тѣ проклѣты-тѣ—быле съ срамъ прѣпълнены.

Аспида.—А пакъ азъ ся прѣсторихъ на богатъ и милостивъ кавалерниъ, раздавахъ милость съ двѣ-тѣ си рѣцѣ, и сѣко дружество богато награждавахъ за да спечеляхъ добро-то имъ къмъ мене разположеніе. Чрѣзъ тѣзи хитрость азъ мысляхъ че щѣ могъ да придобияхъ нѣколко хора за тебе, Богыне, нъ увы!—Проклѣти-тѣ разумѣхъ намѣреніе-то ми и захванахъ да мѣ гонѣть като